

gen Tvang fra Statens Side, og navnlig at Lovudkastets § 3 om Opfølgelsen af Reverser er udgaaet; et saadant Indgreb i den bestaaende Tilstand, beregnet alene paa at tjene et Reversernes egentlige Betydning aldeles uvedkommende Niemed, vilde stride imod den simpleste Retsfærdighed og være et Misbrug af den Maagt, som Befæstningsvæsenet i Strid med Anden i Placaten af 1824 uhindret har kunnet tiltage sig over de Ciere, der tilfældig i de senere Aar have maattet indhente dets Samtykke til Opførelsen af Bygninger, f. Ex. istedetfor ældre, der ere nedbrændte. Indløsningsretten kan for flere eller færre Ciere faae Betydning, idet det kan være i deres Interesse hellere at yde Staten et Bederlag, om hvis strenge Retmæssighed de tvivle, end at vente paa det uvisse Tidspunkt, da de kunne faae Byggefriheden for Intet. For Hovedstadens Skyld maa det i alt Fald ønskes, at Bebyggelsen ikke vil blive opsat, og det maa ansees for et væsentligt Fremskridt, at Planerne og Reglerne for denne strax fastsættes, saa at der herved kan vindes et Grundlag for Byens Udvidelse.

Men medens Mindretallet saaledes har troet at kunne gaae ind paa de noget forandrede Regler for en frivillig Afsløsning af Demarcationsindskrænkningen, saalænge Fæstningsværkerne ikke ligefrem nedlægges, kan det ikke gaae ind paa den Opfattelse, hvorefter den militære Servitut skulde kunne opretholdes som en særlig Eiendom, naar Staten afhændede Fæstningsværkernes Grunde til Kjøbenhavns Commune. Indskrænkningen i Byggefriheden for de private Grunde knytter sig udelukkende til Byens Forsvar, med hvilket det maa staae og falde, og Tilshynet med den har derfor ogsaa til alle Tider været underlagt en militær Myndighed. Det vilde allerede være en Selvmodsigelse at henlægge Sager, der vedrøre Demarcationslinien, og som tidligere have henhørt under „Demoleringscommissionen“, fra Krigsministeriet til et civilt Ministerium, men endnu meget mindre kan der da være Tale om at betragte den saakaldte militære Servitut som et Statsactiv, der ved Kjøb og Salg kunde gaae fra den ene Haand til den anden. Det vilde dog umuligt kunne formenes de private Grundeiere at søge

Domstolenes Afgjørelse af, hvilken Indflydelse Fæstningsværkernes Nedlæggelse eller Salg maatte have paa deres Raadighed over Grundene, og førend dette Spørgsmaal var afgjort, vilde Kjøbenhavns Commune i alt Fald neppe indlade sig paa Handel om en Rettighed, der svæver i Luften, saasnart dens logiske og historiske Forudsætning forsvinder.

Staten kan ikke sælge baade Fæstningsværkerne og Servituten. Den kan lade Fæstningsværkerne ligge hen indtil Videre, og den kan da mulig opnaae et Bederlag for Servituten paa endeel private Grunde; eller den kan realisere det Activ, som den eier i Fæstningsværkernes Terrain, men den maa da give Afkald paa sin Servitut. En ganske anden Sag er det, at Kjøbenhavns Commune kunde træde i Underhandling med de paagældende private Grundeiere og ad Dverenskomstens Bet formaae disse til at yde Kommunen et Tilskud for at sætte den istand til at slutte den betydelige Handel med Staten. Den hele Transaction vil medføre saa væsentlige Fordelse for de private Grundeiere, at disse kunne finde det stemmende med deres Interesse at hjælpe Kommunen til et Kjøb, ved hvilket den gennem en Række af Aar paa deres Eiendomme hvilende Byrde borttages, saa at de faae fuld Frihed og Raadighed over dem.

Efter Mindretallets Overbeviisning maa Indskrænkningen i Byggefriheden bortfalde af sig selv og uden Betingelse, saasnart Fæstningsværkerne nedlægges, og det burde være overflødig at give en udtrykkelig Bestemmelse derom; men efterat en modstaaende Ansøelse er fremkommen, bliver det nødvendigt ligefrem at udtale det. Mindretallet stiller derfor til Endringsforslaget Nr. 13 et dertil sigtende Underændringsforslag.

Et andet Mindretal (Jacob Jensen) kan ikke tiltræde den af Fleertallet udviklede Ansøelse, men fremstiller her sin Opfattelse af Sagen:

Det af Regjeringen forelagte Lovudkast gaaer i det Væsentlige ud paa 3 forskjellige Ting: